

פרשת נצבים

אתם נלצים היום כו' מחוטב ענך עד שואב מים
מימך כו' ע"ז אחר שלמה המלך ע"ה
 דרך נצר בעלמה היינו כענין יפחה שאמרו חז"ל
 יפחה צדורו כשמואל צדורו, ביאר זה, כי יפחה
 תשלים צעולמו כל מה שרלה הס"י ממנו כשמואל
 צדורו, וע"ז חמה שהע"ה ואמר שלשה חמה
 נפלאו ממני וארבעה לא ידעתי, דרך נצר בעלמה
 היינו המוציא בישראל, כמו שחזק תשלים רלון

הס"י כמו כן בעלמה היינו הקטן בישראל, וזה
 פי' אחס נלצים היינו שאחס מקושר בהס"י,
 ראשיכם היינו מדרגה גדולה עד שואב מים שחזק
 מדרגה הקטנה, כלכם אחס מקושרים בהס"י,
 חוטב ענך היינו מי שיש לו יראה פסוחה, שואב
 מים מימך היינו אהבה פסוחה.
אתם נלצים היום כו' היינו אחר כל קבלוח
העונשין אשר הם צורין מי שיעמוד

ישרים נצבים

(1882)
תש"ב

אתם נלצים היום כו' ושיה שלשה חמה נפלאו
 ממני וארבעה לא ידעתי כו' דרך נצר
 בעלמה. ביאר כבוד אהרן הכהן הגה"ק
 זצוק"ל דרך נצר בעלמה היינו המוציא
 בישראל כמו שחזק תשלים רלון השי"ת, כמו כן
 בעלמה היינו הקטן בישראל והענין הוא כי צו
 הקדש בחיוב הקדר המוציא ונראשית התבואה
 חו"ד עד התבואה נמדרגה התחבובת, והקדרה
 היא חמש כבוד חמש שזה הקדר הוא הקדר
 היצוא כדאיתא בזה"ק (פנחס ר"ט): שעל
 הלכות נצב כו' כתוב בקדר הזה חמש לקביל חמש.
 והענין כי חמש הוא חמש השי"ת והתבואה חו"ד
 נצב חמש לצד חמש חמש חמש, היינו מה
 שהעולם הוא כי בעת שמתגלה המלאך חכמי ד'
 יתקן לו היו מפורש בכל העולם שאין שום כח
 נגדו השי"ת וא"כ לא היו מקום להתאחד לא
 רבתי, כי מלאך שלא נחלץ בעולם כח חן
 השי"ת וא"כ מי ימנע חו"ד רלון השי"ת שיהי'
 יתקן לומר לא תרלה, חלל וחמה שזאת הבהירות
 ההתאחד חכמי כו' מוכרח להתעלם מחמת שאין
 כח האדם לעמוד תמיד צנהירות וכדאיתא
 ז"ה"ק (צרה"ת ע"ג): שנצוה"ה מנהיג השי"ת
 צהינה מני ולא מני, וכדכתיב והחיות רלוח
 ש"ג החמה שאין צוחם לעמוד צנהירות הזאת
 הם יהי' עוד רנב רלוח או יתצטלו, וא"כ מוכרח

התעלם האור כדי שיהי' כח הווי' לאדם וזה יש
 מקום לומר המלאך לא תרלה וכדאיתא בזה"ק
 (תרומה קל"ג, ועי' נס' ואחחן רס"ד). חן נחבונן
 וחכור שחור מתורה שנכתב תורה שנצט"ט, כי
 אחר שנתעלם האור צנהינה לא מני אז נעשה חכל
 תלית עשה ליה כמו ח"ע ואהבה לרעך כחוק.
 שנעשה שהשי"ת מליך לאדם השורש אז מכיר
 האדם שאין שום הפרש צינו לחצירו וזה הוא רק
 תלות עשה. אך בעת שנעלם מהאדם השורש אז
 נעשה תלות ליה לא תשכח אחיך בלבגיד, וכן הוא
 כל הקדר חכל עשרת הדיברות שהי' כתיבים חמש
 נגד חמש היינו התבואה האור חלד השי"ת, וגם
 ההעלם שהוא חלד האדם, וכן צו הקדרה שהוא
 מוכה כל הקדר והצורין של ישראל חלד להם
 השי"ת אחס נלצים לפני ד' ראשיכם היינו שכל
 פרט מישראל עומד למוכח השי"ת ויתקבל חור
 מהס"י עד שואב מים, היינו שאפילו הקטן
 בישראל הוא יתקבל מהס"י עלמו כמו המוציא
 בישראל חף שיעצור דרך השתלשלות ראשיכם כו'
 ח"ע גם נהפגש החתונ נחלל רלון השי"ת כמו
 צהרש ואין שום הפרש כלל זה ענין שכתוב
לעצרך נצרות ד' היינו שהאדם פוצר צהיית
 ויתקשר עלמו עד לראשית הרלון העליון לתכלית
 כוונת הצהייה, ושם מכיר האדם שהרלון הצהייה
 העולם נחלל גם צהדרגה הקטנה כמו צהדרגה
 העליון כי לענין לעצרך מורה על התחלת שורש
 הרלון הצהייה העולם כענין צענר הגהר המוציא

צוה"ק (אומר לה:): והיינו שאחר גמר תכלית
 הציוריים שלאדם ואחר הש"י לאדם השורש
 מהתקשרות ישראל צראשית הרלון זה נקרא
 צרית. וזה יזכור האדם שכל הצריחה ה"י צרלון ד'
 ואין שום הכרחיות רק רלון. ומאחר שכל הצריחה
 ה"י צרלון ד' והסתכל הש"י בכל סדר הצריחה כל
 מה שיוכל להסתעף עד עיקצתה דמשיחא שאז
 יתקטן הדעת מאד כמו צדורותיו. וא"כ כשה"י
 רלון הש"י צצריחת העולם א"כ נמלא הרלון הזה
 גם צקטני הדעת ואין שום הפרש כלל כי רלונו זה
 כצודו והרלון ה"י גם צמדרגה הקטנה. וממילא
 עיקר הרלון נמלא צמדרגה הקטנה כי משם
 נתרחה ציותר גדלות הש"י כדאי' (מד' תנחומא
 ח"י) גדול היית עד שלא צראת העולם ומצצראת
 נתגדלתה כי זאת נתן רשות לאדם להכיר צכוונת
 רלון הצריחה שרלון הש"י הוא חפץ להטיצ
 לצריותיו וא"כ כשניכר זה הרלון להיטצ צמדחה
 הקטנה זה גדלות הש"י יותר שהש"י יוכל להשפיל
 א"ע ללבוש קטן כזה כדי להיטצ גם שם, וכדאי'
 צגמ' (מגילה לא). כ"ו שאחה מולא גדולתו כו'
 היינו שהש"י שנקרא גדול לימלא את רלונו צלבוש
 קטן מאד ושם ניכר מאד גדלות הש"י וכדאי'
 צמדחש (תצוא פ"ז) מי גדול הגבצ או הגבצ הוי
 אומר הגבצ גדול שרואה שגובצין ממנו ושוחק.
 היינו שיש לו כח להעלים ולהסתיר את אורו היקר
 צלבושים קטנים מאד וכדאי' צגמ' (גיטין ט:): מי
 כמוך צחילים מי כמוך צחילמים היינו שיש כח
 להש"י להעלים עלמו כ"כ עד שיהי' נמלא כחות
 שיאמרו מה שדי כי נעצדנו. ומקרא מי כמוך
 כאדר צקודש היינו שיתרחה מפורש את רלונו צכל
 אלו הלבושים וזאת ההכרה משיג האדם אחר כל
 הצירורין ועצודה שאז מרחה לו הש"י כל הסדר
 מהתחלת התלצפות הרלון עד לבוש האחרון. וזה
 מורה לעצרך צצרית ד'.

אחר רלון הש"י וממילא כשאדם מכניע גם את
 הגוף ע"י אלנו היינו ע"י עצודה צקציעת כדאי'
 צמדחש תנחומא (נלצים) כאדם שאומר לחצרו
 העבר צן קללה אם תחזור צן מזה מוכרת שהאדם
 עובר צצרית היינו שעבר דרך כל הסדר מהתחלת
 הרלון עד לבוש האחרון. וכענין דחיתא צגמ'
 (מגילה י:): למימרח דנאולה ורפואה צתר קליחה
 הוא וסא כתיב ועצ ורפא לו שהיא לאו רפואה
 דתחטאים אלא רפואה דקליחה, כי עיקר תפילת
 האדם הוא על הלבוש האחרון היינו רפואה
 דתחטאים וכשה"י לו רפואה דתחטאים ממילא
 יהי' לו רפואה דקליחה כדאי' צגמ' (כדריס מא).
 אין אדם עומד מחליו אא"כ מוחלין לו על כל
 עוונותיו. וכן הוא הענין ונאלתו שעיקר כח
 האדם הוא לצר א"ע על הלבוש האחרון היינו
 להכניע גם את הגוף. וממילא כשיצטר א"ע על
 הלבוש הזה ירחה לו השי"ת שהוא עובר צצרית
 היינו שהוא מקושר צהש"י מהלבוש האחרון עד
 ראשית הרלון שהוא קודם כל הצרואים של האדם.
 וזה ענין אחס נלצים היום כלכס לפני ד' היינו
 שהשי"ת מרחה לישראל צו הסדרה ההתקשרות
 שיש לו עמסה מקודם כל עצודתם וכדאי' צתנא
 דצ"א אחר חליטו שכי דצרים אני אוהבן אהבה
 גמורה תורה וישראל אצל איני יודע איזה מהם
 קודם דרבן של צכ"א לומר תורה קדמה אצל אני
 אומר ישראל קדמו כי צאמת ישראל הם מקושר
 צהש"י קודם תורה ומלות, וזה מורה אחס נלצים
 היום כו'. ולכן חיתא צמדחש שהי' ראוי לכתוב
 הפרשה הזאת קודם כל הסדר היינו מקודם כל
 התוכחות והצירורין של ישראל כי ישראל קדמו אך
 שיצוא האדם על ההכרה הזאת, זאת צהכרה
 להיות ע"י אלנו היינו צירורים ועצודה שיכניע
 את הגוף ג"כ וזה מכיר האדם שורש המלצ שלו.

ב.

לעברך צצרית ד'. ענין צרית מורה על
 התקשרות לשורש עליון כמו שציאר

ובאלתו, היינו להכניע את הגוף ג"כ לרלון
 ד' זאת מוכרה להיות ע"י גוון
 עצודה שיקצע צקציעת גם צהגוף שיהי' כמשך